

La Camella del meu desert

IGNASI RIERA

Il·lustracions: MARC A. PÉREZ OLIVÁN

LA CAMELLA DEL MEU DESERT

La Càmiella
del meu desert

Reus, 2011

Autor: ©Ignasi Riera

Adaptació: Cristina Garreta Girona

Il·lustracions: ©Marc A. Pérez Oliván

Maquetació: Maria Casanova Lozano

Edita: Regidoria de Solidaritat i Cooperació de l'Ajuntament de Reus

DL: T-337-11

Impressió: Rabassa Arts Gràfiques

AJUNTAMENT DE REUS
Regidoria de Solidaritat
i Cooperació

CONSELL MUNICIPAL
DE SOLIDARITAT I COOPERACIÓ
INTERNACIONAL

La Càmel·la de meu desert

IGNASI RIERA

Il·lustracions: MÀRC A. PÉREZ OLIVÁN

Sóc fill del desert. Un blanc i rinxolat fill del desert. Si voleu, un accidental fill del desert, però els meus pares no hi veien cap problema, que fos fill del desert. Recent nascut de mare valenta i fill del desert. Quan només vius de llet de pit és fàcil ser fill del desert, però quan segresten el pit que t'alimenta, com s'ho fan els fills del desert? Tinc un àngel de la guarda fill del desert. El cameller cec em dóna llet de camella com als fills del desert. El cameller cec m'acull com un fill del desert. El cameller cec m'ensenya les màgiques nits estelades i em fa sentir fill del desert. Retrobo els pares i torno a Barcelona, però sempre seré fill del desert.

Això que ara llegiu, no és un conte, per això no comença amb aquelles paraules en què comencen gairebé tots els contes: "Hi havia una vegada..." Això que ara llegiu és una història de veritat, encara que costi de creure, i per això ha començat amb un pensament que vaig tenir dalt de l'avió, quan tornava d'haver estat per segona vegada amb el cec del desert i encara sentia la sorra calenta dins les sabates.

Els meus pares eren arqueòlegs,
aquells savis que busquen fòssils
i pedres antigues i tombes de
faraons. Jo havia nascut feia poc.

La meva mare, que era una dona
molt llesta i molt valenta, se'm va
endur al desert amb el pare. Deia
que així em podia alimentar: em
donava el pit i es veu que jo, que
era un nen golut, xarrupava amb
fúria i xisclava quan la mare deia
prou o se li acabava la llet.

Un dia, i quan érem en un oasi en ple desert del Sàhara, una colla de bandits van assaltar les haimes on vivíem, van calar foc al poblat, es van endur les reserves d'aigua dolça i els camells que no s'havien pogut amagar entre les dunes del desert. I també van segrestar els meus pares. Volien aconseguir un rescat i guanyar així molts diners. No sabien que els meus pares no en tenien gaires, de diners, però ells creien que els catalans i els europeus eren tots rics.

Vet aquí un fragment de la conversa entre bandits que mai ningú va sentir:

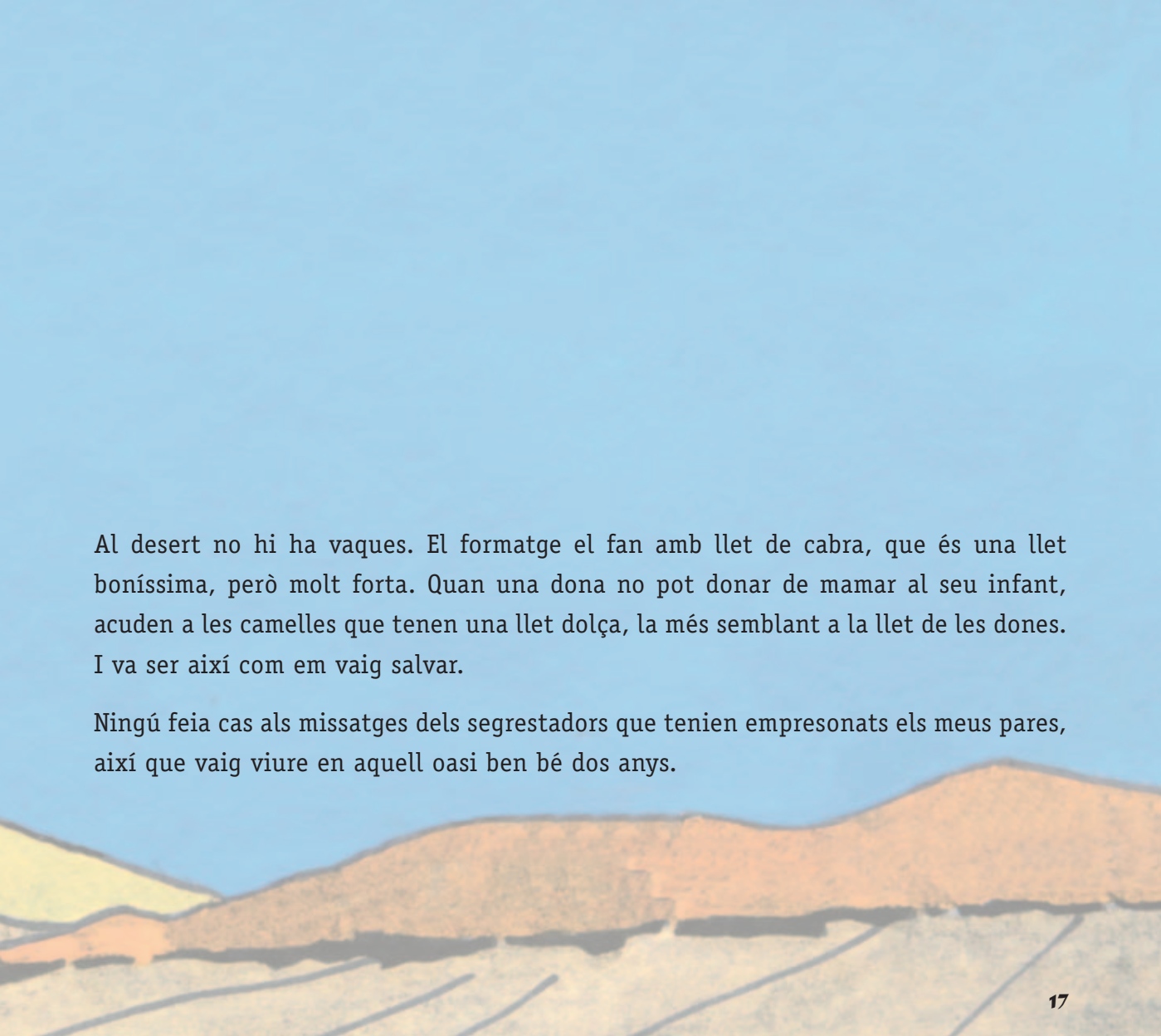
- *Els refinats cucablanques, sí home, vull dir els catalans, aquells mig africans-mig europeus que es creuen nòrdics axaparrats, descendents de Tort, són tots una colla de butxins perdonavides, pidolaires que fan caritat, terratinents de lloguer, dòcils carronyaires i Patufets.*
- *M'han dit que es posen a viure a les nostres haimes al mig del desert per fer exercici d'austeritat mentre la sorra substitueix la lluentor de l'or de les seves casasses a les quals s'han acostumat.*
- *Em fan gràcia aquests caçamisèries, que ens vénen a passar per davant del nas les seves magnífiques càmeres, i fent veure que són uns enrotllats, ens roben fins l'esguard.*
- *És just que ens repartim tot allò que aconseguen a càrrec nostre, com l'honor i la glòria.*
- *Hem d'actuar aquesta nit mateix.*

Es veu que jo em vaig quedar sol. Abandonat. Quan els bandits fugien amb el seu botí, després de l'assalt a l'oasi, jo em devia posar a xisclar. I devia xisclar tant que un vell cec (al desert, moltes persones perden la vista pel sol i perquè no poden menjar taronges ni pastanagues) es va acostar fins on jo era. I em va acaronar. Havia estat molts anys cameller del desert i sabia parlar als camells. Va començar a cridar-los. Esverats, els camells que s'havien salvat no gosaven tornar a l'oasi, però com que coneixien la veu del cec i sabien que era molt bona persona, van anar tornant. I es van trobar que un vell cec i gairebé sense dents, amb una barba de molts anys, i els braços negres del sol del desert, acotxava una criatura de poques setmanes.

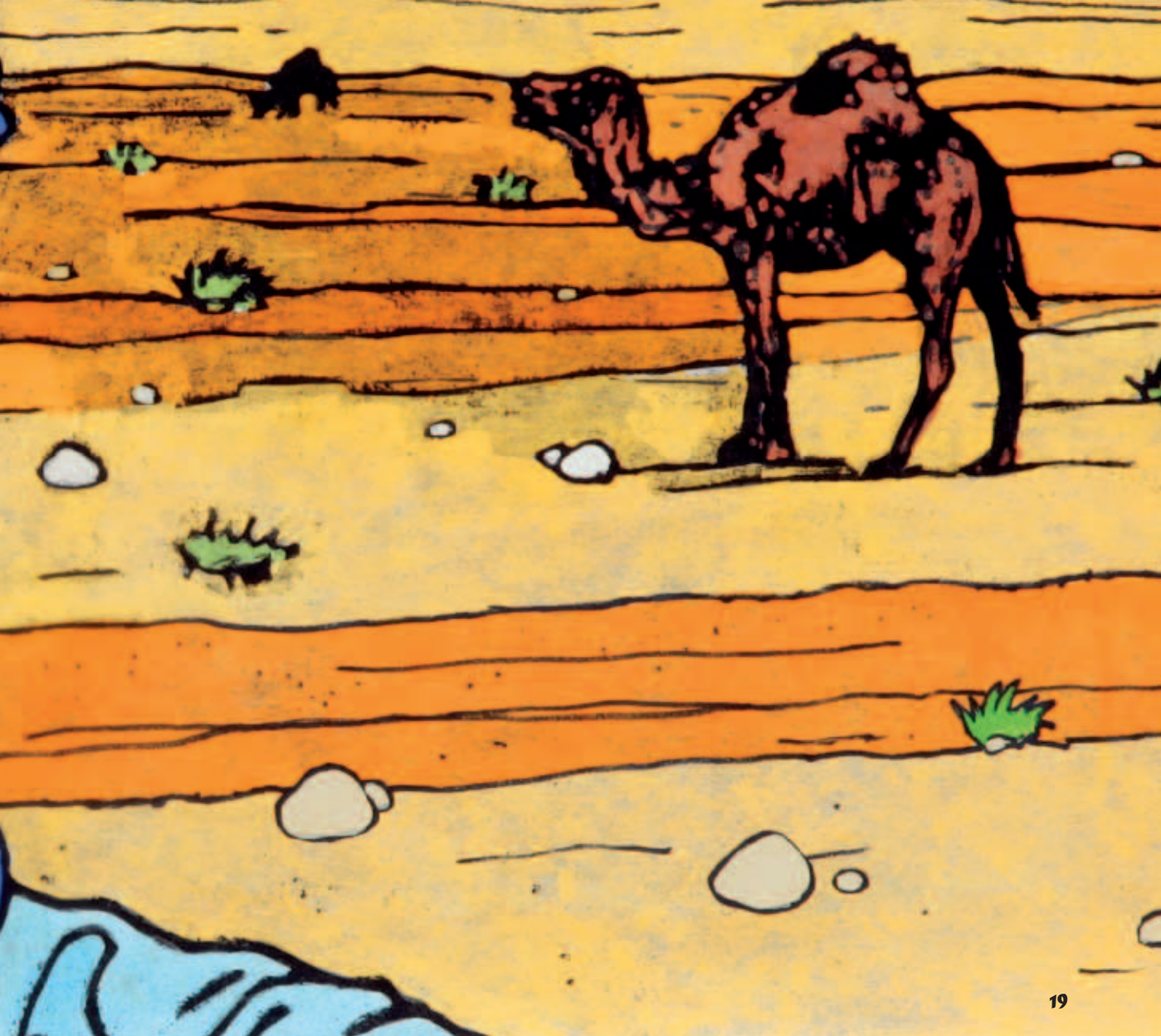

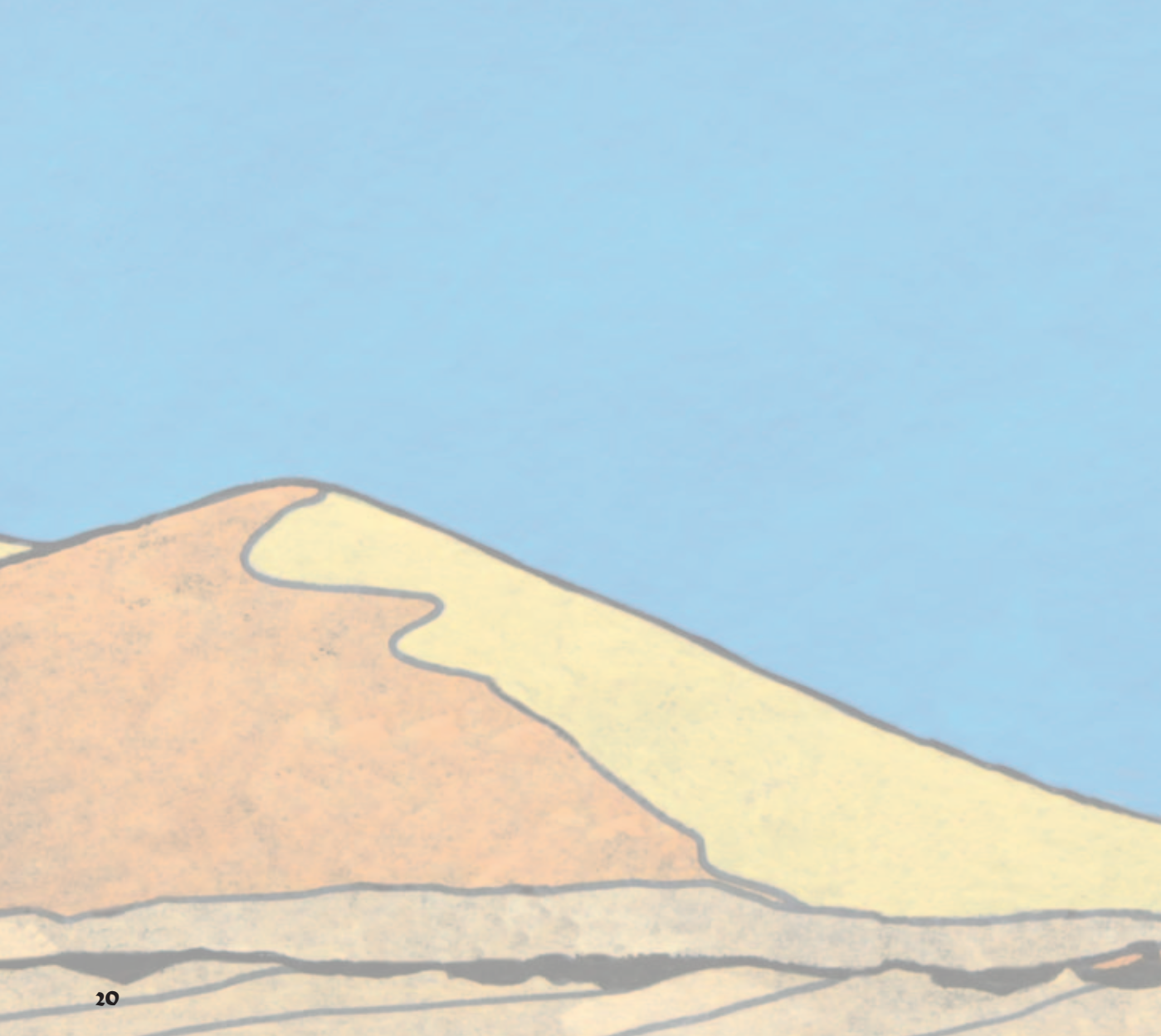

Al desert no hi ha vaques. El formatge el fan amb llet de cabra, que és una llet boníssima, però molt forta. Quan una dona no pot donar de mamar al seu infant, acuden a les camelles que tenen una llet dolça, la més semblant a la llet de les dones. I va ser així com em vaig salvar.

Ningú feia cas als missatges dels segrestadors que tenien empresonats els meus pares, així que vaig viure en aquell oasi ben bé dos anys.

Un dels missatges enviats pels bandits que mai ningú va rebre:

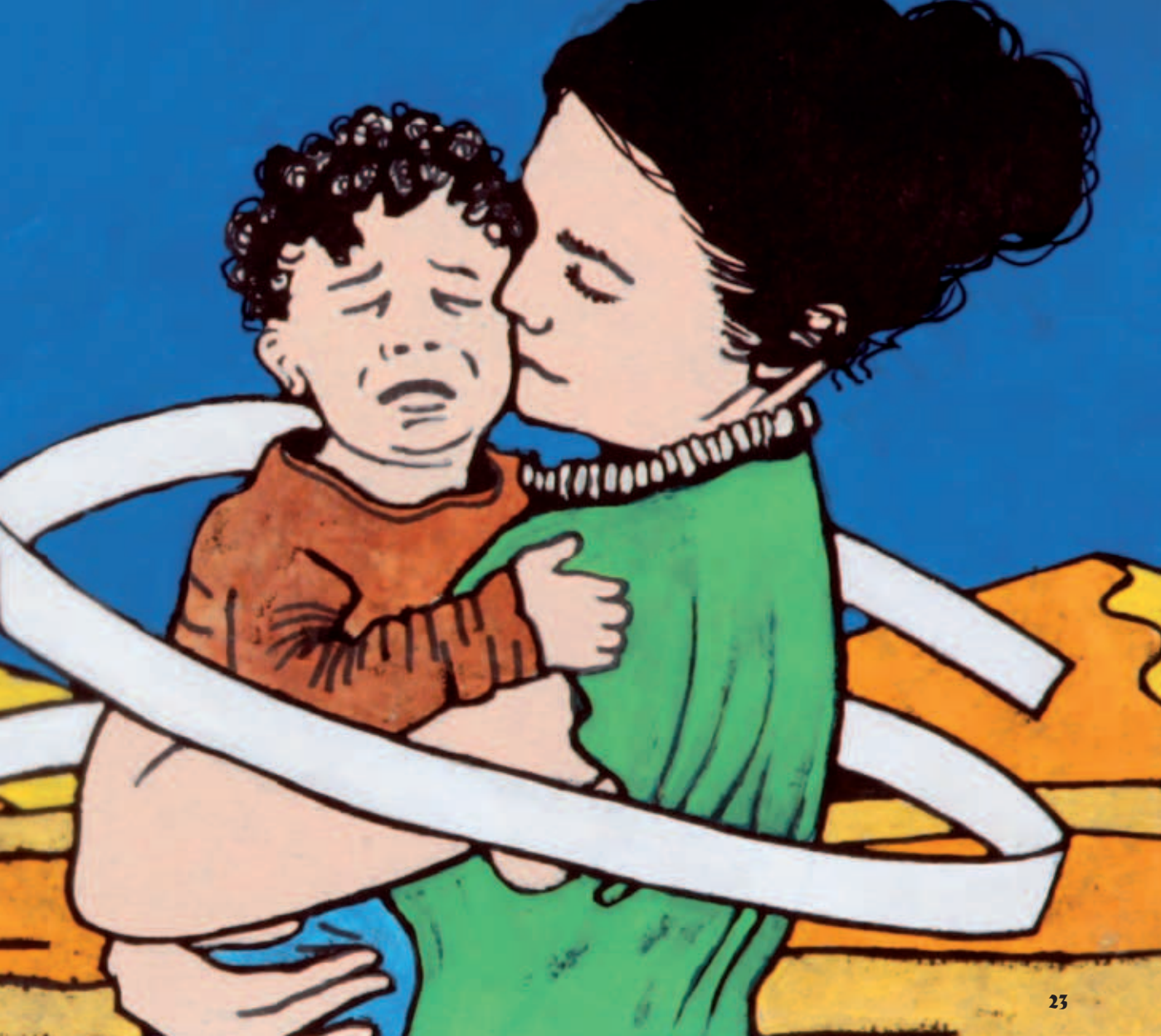
Cucacablancapaca

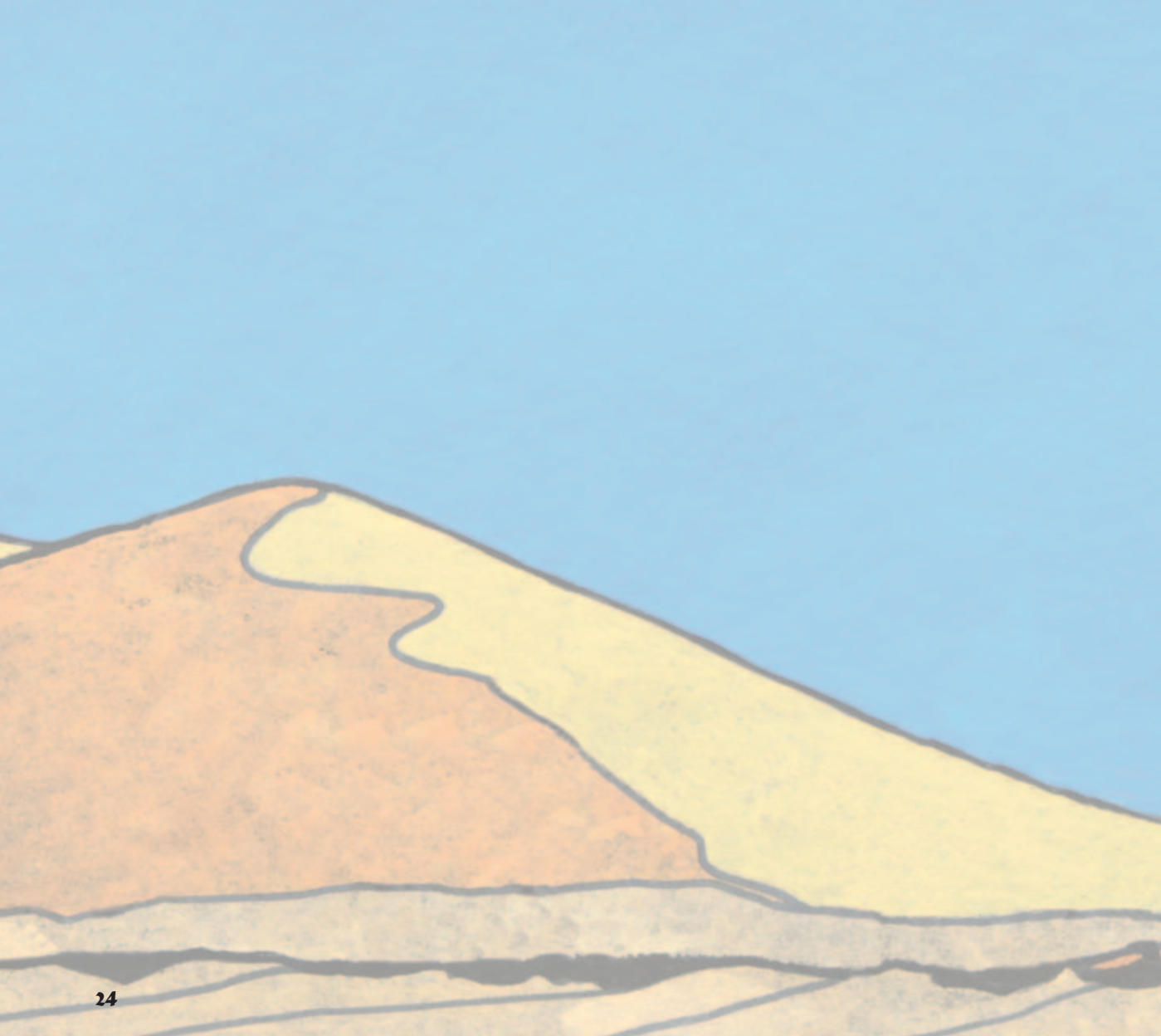
Si volagueruli recupente els iurs comcopacanyshelds i seifs, exigirulim que ens entregueruli sense regatente, les iurs cacamequeresque píctiques, mocs els bequenequefiquiciquis que heruli obtès investiguerulint les urs cocovesque i les urs ocoacasis i mot l'hoconorco i la glocoriquiaca que heruli aconseguès eniuer a coscosaca ur.

Allà vaig aprendre a caminar, i allà vaig aprendre a parlar berber, que és una llengua diferent de l'àrab. I allà vaig veure fer el formatge de cabra, i allà em van ensenyar a mirar els estels a la nit i a orientar-me pels camins de sorra del desert... fins el dia en què uns missioners belgues van desxifrar el missatge dels segrestadors dels meus pares, els hi van parar un parany, van detenir-los i els meus pares van poder retrobar el seu infant.

Val a dir que els primers dies jo enyorava el desert. Vivíem a Barcelona, al barri de Vallcarca, i no sabia com pujar les escales de casa, perquè no n'havia vist mai abans, i enyorava les nits estelades, i els contes i les cançons en el berber que anava oblidant. Jo aleshores tenia gairebé dos anys i avui en tinc gairebé 65.

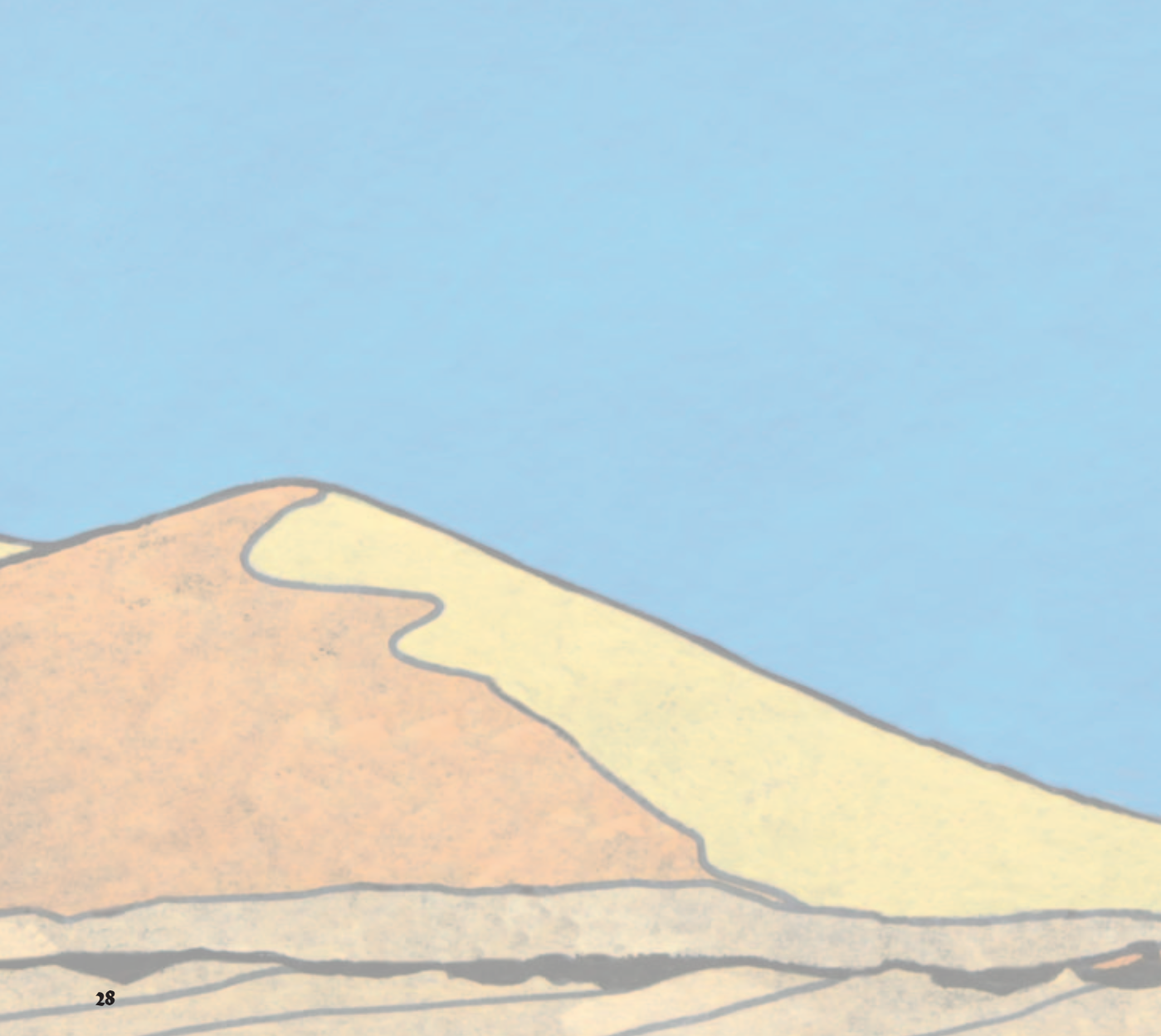
Només m'ha quedat el record de la cançoneta que la mare em cantava quan m'abraçava fortament contra el seu cos:

“Per no perdre't, t'he lligat amb sorra, t'he mirat amb ulls cecs, t'he cantat amb una llengua estranya, t'he fet ordenar els estels. T'he condemnat a sentir-te lligat a la terra llunyana on et vaig perdre”.

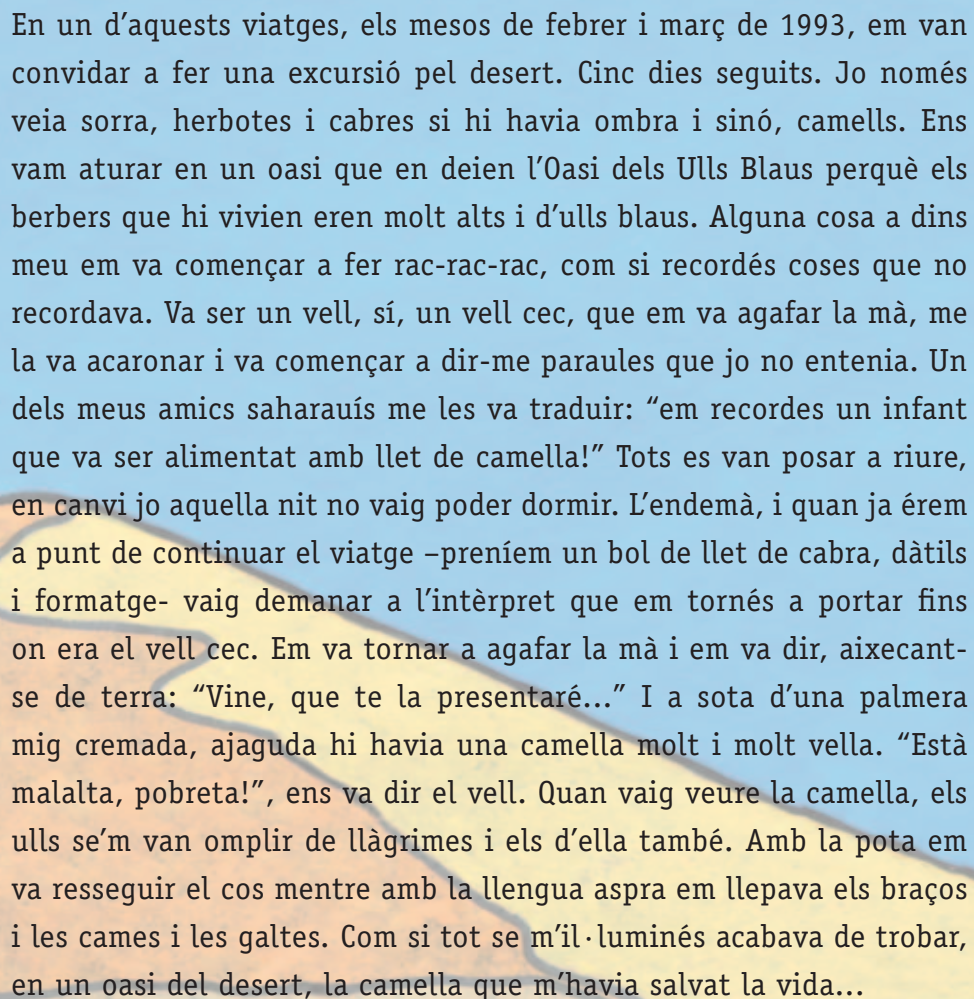

Han passat molts anys, de tot allò. Des d'en fa ben bé quinze que torno sovint al desert. Sento com a meva la causa del poble saharauí, de la RÀSD (República Àrab Saharauí Democràtica) i conec els dirigents del Polisario, que és el partit que mana en els camps de refugiats de Tinduff. Els visito sovint. Escric molts papers a favor d'aquest poble abandonat que vol tornar a la terra d'on va ser expulsat. Fa anys que vaig ser a Reus, en una escola, on vaig explicar als alumnes i a les seves famílies les raons a favor dels saharauís que reclamen poder decidir el seu futur, com els ho han reconegut les Nacions Unides. Però els governs del Marroc no els deixen. I això els fa viure cada cop més tristos.

En un d'aquests viatges, els mesos de febrer i març de 1993, em van convidar a fer una excursió pel desert. Cinc dies seguits. Jo només veia sorra, herbotes i cabres si hi havia ombra i sinó, camells. Ens vam aturar en un oasi que en deien l'Oasi dels Ulls Blaus perquè els berbers que hi vivien eren molt alts i d'ulls blaus. Alguna cosa a dins meu em va començar a fer rac-rac-rac, com si recordés coses que no recordava. Va ser un vell, sí, un vell cec, que em va agafar la mà, me la va acaronar i va començar a dir-me paraules que jo no entenia. Un dels meus amics saharauís me les va traduir: "em recordes un infant que va ser alimentat amb llet de camella!" Tots es van posar a riure, en canvi jo aquella nit no vaig poder dormir. L'endemà, i quan ja érem a punt de continuar el viatge –preniem un bol de llet de cabra, dàtils i formatge- vaig demanar a l'interpret que em tornés a portar fins on era el vell cec. Em va tornar a agafar la mà i em va dir, aixecant-se de terra: "Vine, que te la presentaré..." I a sota d'una palmera mig cremada, ajaguda hi havia una camella molt i molt vella. "Està malalta, pobreta!", ens va dir el vell. Quan vaig veure la camella, els ulls se'm van omplir de llàgrimes i els d'ella també. Amb la pota em va resseguir el cos mentre amb la llengua aspra em llepava els braços i les cames i les galtes. Com si tot se m'il·luminés acabava de trobar, en un oasi del desert, la camella que m'havia salvat la vida...

Com que ja us he dit que això era una història de veritat, ara us diré el final. Quan veig al costat meu persones que vénen de l'Àfrica, que han hagut de deixar aquell cel blau i les nits estelades perquè es morien de gana, i aquí han de fer cues per aconseguir uns papers sense els quals no els deixem ser persones com nosaltres, dic, en veu baixa, la paraula "camella". Em sembla que així encomano les seves millors qualitats: paciència, generositat i solidaritat. També penso que no puc dir "estrany o estranger" aquell que, quan mira cap al cel, hi veu els estels del meu desert.

